

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 40/06-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Juraja Babjaka a zo sudcov Eduarda Báránaya a Ľubomíra Dobríka vo veci sťažnosti J. C., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. P. H., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj pre namietané porušenie jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 97/03, na neverejnom zasadnutí 21. júna 2006 takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 97/03 **p o r u š i l** základné právo J. C. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 97/03 **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných prietáhov.

3. J. C. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava III j e p o v i n n ý zaplatiť náhradu trov konania J. C. pred Ústavným súdom Slovenskej republiky v sume 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu, advokáta JUDr. P. H., Advokátska kancelária, B., do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti J. C. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) prijal uznesením z 10. februára 2006 č. k. III. ÚS 40/06-11 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť J. C., bytom B. (ďalej aj „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. H., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj pre namietané porušenie jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 97/03.

Sťažovateľ prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu uviedol, že 12. júna 2003 podal okresnému súdu žalobu, ktorou sa proti Asociácii športových klubov B. domáhal zaplata 150 000 Sk s príslušenstvom.

Okresný súd bol vo veci nečinný viac ako rok. Až uznesením z 22. júna 2004 vyzval sťažovateľa, aby doplnil žalobu o údaj o štátnom občianstve sťažovateľa ako účastníka konania [podľa sťažovateľa povinnosť uvádzať tento údaj v návrhu na začatie konania bola zavedená až v dôsledku novely Občianskeho súdneho poriadku účinnej od 1. septembra 2003 (ďalej len „OSP“)], aby upresnil petit žaloby v časti týkajúcej sa príslušenstva uplatňovanej pohľadávky (podľa sťažovateľa bol petit žaloby v uvedenej časti dostatočne zrozumiteľný a určitý) a aby predložil potrebný počet rovnopisov žaloby s prílohami (podľa sťažovateľa bol okresnému súdu požadovaný počet rovnopisov návrhu na začatie konania predložený už pri podaní žaloby).

Sťažovateľ tvrdí, že napriek jeho názoru o neodôvodnenosti uznesenia okresného súdu z 22. júna 2004, doplnil žalobu podaním doručeným okresnému súdu 21. júla 2004. Napriek tomu okresný súd nenariadil vo veci pojednávanie. Stalo sa tak až vo februári 2005, t. j. po vyše 7 mesiacoch od doplnenia žaloby. Pretože postup okresného súdu vo veci považoval sťažovateľ z hľadiska jeho plynulosti za nenáležitý, podaním z 12. apríla 2005 žiadal o nariadenie termínu pojednávania. Okresný súd bol vo veci nečinný až do 19. októbra 2005.

Sťažnosťou z 19. októbra 2005 sa sťažovateľ domáhal odstránenia zbytočných prietahov v konaní podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov u predsedu okresného súdu. Až na základe tejto sťažnosti nariadila zákonná sudkyňa pojednávanie v predmetnej veci na 30. november 2005.

Sťažovateľ namieta, že *„... nevytýčením pojednávania dlhšie ako 2 roky v jeho veci, ktorá je vedená na Okresnom súde Bratislava III pod spisovou značkou 8 C 97/03, a to až do 30. 11. 2005 bolo zo strany porušovateľa porušené sťažovateľove právo podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na prejednanie veci v primeranej lehote“.*

Na základe uvedených tvrdení sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že okresný súd v predmetnom konaní porušil jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietahov, aby priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 300 000 Sk a aby uložil krajskému súdu povinnosť nahradiť trovy sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom v sume 5 302 Sk.

V podaní z 23. marca 2006 doručenom ústavnému súdu 28. marca 2006 sťažovateľ prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu oznámil, že súhlasí s upustením od verejného ústneho pojednávania v tejto veci.

Na základe výzvy ústavného súdu zo 7. marca 2006 predložil okresný súd v prílohe listu z 22. marca 2006 ústavnému súdu spis týkajúci sa sťažovateľovej veci vedenej pod sp. zn. 8 C 97/03 uvedúc, že súhlasí s upustením od verejného ústneho pojednávania v tejto veci. K tvrdeniam sťažovateľa v sťažnosti sa okresný súd nevyjadril (kópia sťažnosti bola okresnému súdu za týmto účelom doručená 13. marca 2006 spolu s uznesením o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie).

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami, ako aj s obsahom súdneho spisu okresného súdu týkajúceho sa posudzovaného konania dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát ústavného súdu sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe predložených listín a obsahu predmetného spisu.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci.

Sťažovateľ doručil 12. júna 2003 okresnému súdu návrh na začatie konania, ktorým sa domáhal zaplataenia pohľadávky v sume 150 000 Sk s príslušenstvom, proti Asociácii športových klubov, B., so sídlom B. (ďalej len „žalovaný“). Tento návrh bol zaevidovaný pod sp. zn. 8 C 97/03.

Na základe úpravy súdnej kancelárie z 24. júna 2003 bol k spisu v tejto veci 7. júla 2003 pripojený spis okresného súdu sp. zn. 18 C 100/02 (vrátený bol 14. novembra 2005).

Okresný súd vyzval 3. februára 2004 (na základe úpravy vyššieho súdneho úradníka z 22. januára 2004) sťažovateľa na zaplataenie súdneho poplatku v lehote 5 dní. Výzva sa okresnému súdu vrátila späť nedoručená 10. februára 2004.

Podľa úradného záznamu spísaného 12. mája 2004 sa na okresný súd dostavil právny zástupca sťažovateľa Mgr. P. H., Advokátska kancelária, B., a predložil sťažovateľom udelené splnomocnenie na jeho zastupovanie v konaní.

Na základe pokynu vyššieho súdneho úradníka zo 14. mája 2004 bol sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu opätovne vyzvaný okresným súdom na zaplataenie súdneho poplatku v lehote 5 dní pod hrozbou zastavenia konania. Svoju poplatkovú povinnosť sťažovateľ splnil 28. mája 2004.

Na základe pokynu vyššieho súdneho úradníka z 23. júna 2004 bolo právnenmu zástupcovi sťažovateľa doručené uznesenie okresného súdu z 22. júna 2004, ktorým okresný súd vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov podaného návrhu v lehote 10 dní. Právnenmu zástupcovi bola výzva doručená 13. júla 2004.

Podaním doručeným okresnému súdu 21. júla 2004 sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu svoj návrh na začatie konania doplnil.

Pokynom zo 17. septembra 2004 nechal vyšší súdny úradník doručiť podaný návrh na začatie konania žalovanému, aby sa k nemu v lehote 15 dní písomne vyjadril, a súčasne

nechal vyzvať právneho zástupcu sťažovateľa, aby súdu v lehote 10 dní predložil doklad o právnej subjektivite žalovaného.

Žalovaný sa k podanému návrhu vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním zo 4. októbra 2004, doručeným okresnému súdu 6. októbra 2004.

Právny zástupca sťažovateľa odpovedal na výzvu okresného súdu podaním zo 4. októbra 2004, doručeným 8. októbra 2004, v ktorom okrem iného oznámil, že nesúhlasí, aby súd rozhodol v uvedenej veci bez pojednávania a v prílohe listu súdu priložil doklad o právnej subjektivite žalovaného.

V úradnom zázname zo 7. novembra 2005 uviedla zákonná sudkyňa predmet konania v sťažovateľovej veci, ktorej sa týkal pripojený spis okresného súdu sp. zn. 18 C 100/02, a pokynom z 9. novembra 2005 ho nechala vylúčiť; zároveň nariadila pripojiť spis Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 14 C 152/02 a zaslať vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného právnemu zástupcovi sťažovateľa. Zákonná sudkyňa taktiež nariadila pojednávanie vo veci na 30. november 2005, uložila predvolať naň účastníkov konania aj ich právnych zástupcov a vyzvať právneho zástupcu žalovaného na predloženie viacerých listinných dôkazov v zmysle jeho vyjadrenia k podanému návrhu. Zásielku okresného súdu sa nepodarilo doručiť právnemu zástupcovi žalovaného a sťažovateľovi.

Dňa 29. novembra 2005 žalovaný prostredníctvom nového právneho zástupcu okresnému súdu oznámil zmenu svojho právneho zastúpenia a súčasne v prílohe tohto listu predložil súdom vyžiadané listinné dôkazy.

Okresný súd pojednávanie vo veci 30. novembra 2005 odročil s tým, že sa nedostavili účastníci konania. Na pojednávaní boli prítomní ich právni zástupcovia. Pojednávanie bolo odročené na 15. február 2006.

Právny zástupca sťažovateľa splnil svoju povinnosť uloženú mu na pojednávaní 30. novembra 2005 podaním doručeným okresnému súdu 13. decembra 2005, v ktorom mu oznámil novú adresu sťažovateľa.

Podaním zo 7. februára 2006 doručeným okresnému súdu 8. februára 2006 reagoval právny zástupca sťažovateľa na písomné vyjadrenie žalovaného k predmetu sporu zo 4. októbra 2005.

Pred otvorením pojednávania 15. februára 2006, na ktoré sa sťažovateľ dostavil, okresný súd doručil doplňujúce vyjadrenie právneho zástupcu sťažovateľa zo 7. februára 2006 právnenému zástupcovi žalovaného, ktorý následne uviedol, že sa k nemu v lehote troch týždňov písomne vyjadrí. Okresný súd pojednávanie uznesením odročil na neurčito.

Dňa 2. marca 2006 nariadila zákonná sudkyňa pojednávanie v tejto veci na 15. máj 2006 a nechala naň predvolať účastníkov konania a ich právnych zástupcov.

III.

3.1. Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov ...“

Podľa ustanovenia čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru: „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola ... v primeranej lehote prejednaná ... súdom ..., ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch ...“

Ústavný súd už v rámci svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želaného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa

čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. III. ÚS 28/03).

Povinnosťou súdov, vyplývajúcou zo základného práva účastníkov súdneho konania na prerokovanie ich vecí bez zbytočných prietáhov, v kontexte medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky garantovať účastníkom súdneho konania právo na prerokovanie ich vecí v primeranej dobe (v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru), je zabezpečiť odstránenie stavu právnej neistoty osoby domáhajúcej sa rozhodnutia štátneho orgánu v primeranej dobe (obdobne napr. III. ÚS 111/04, III. ÚS 347/04, III. ÚS 11/05).

Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd.

3.2. Predmetom posúdenia zo strany ústavného súdu je konanie o civilnej žalobe sťažovateľa, ktorou sa proti žalovanému domáha plnenia peňažného záväzku zo zmluvy uzatvorenej podľa § 51 Občianskeho zákonníka.

Ústavný súd, prihliadajúc predovšetkým na obsah súdneho spisu týkajúceho sa posudzovaného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 8 C 97/03, nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o osobitnej skutkovej alebo právnej zložitosti predmetnej veci.

3.3. Pri posúdení správania sa sťažovateľa a jeho právneho zástupcu prihliadal ústavný súd na ustanovenie § 101 OSP, z ktorého pre účastníka konania vyplýva procesná povinnosť poskytnúť súdu náležitú súčinnosť v záujme zabezpečenia plynulého postupu v konaní.

Túto procesnú povinnosť si sťažovateľ neplnil vždy dôsledne. Predovšetkým neoznámil včas okresnému súdu zmenu svojho pobytu, resp. nezabezpečil iným spôsobom,

aby mu bolo možné bez prekážok doručovať písomnosti súdu, o čom svedčia neúspešné pokusy okresného súdu o doručenie výzvy z 3. februára 2004 a predvolania na pojednávanie nariadeného na 30. november 2005. Aktuálnu adresu sťažovateľa oznámil okresnému súdu právny zástupca sťažovateľa až 13. decembra 2005.

K predĺženiu posudzovaného konania prispelo tiež nezaplatenie súdneho poplatku sťažovateľom pri podaní žaloby, v dôsledku čoho bol okresný súd povinný vyzvať ho na odstránenie tohto nedostatku v podmienkach konania splnením si poplatkovej povinnosti (§ 10 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov).

V sporovom konaní, akým je aj posudzované konanie, nesie procesnú zodpovednosť za riadne uvedenie návrhu na rozhodnutie v predmetnej veci (ktorým je spravidla súd konajúci vo veci viazaný), za riadne predkladanie dôkazov a vykonanie iných úkonov potrebných na dosiahnutie účelu takého konania vo výraznej miere účastník (obdobne napr. IV. ÚS 381/04, III. ÚS 347/04). V kontexte uvedeného nepovažoval ústavný súd za „...neodôvodnené...“ ani uznesenie okresného súdu z 22. júna 2004 (tak ako to sťažovateľ v sťažnosti namietal), ktorým okresný súd okrem iného uložil sťažovateľovi presne špecifikovať výšku uplatňovaných nárokov pokiaľ ide o príslušenstvo pohľadávky. K predĺženiu posudzovaného konania prispeli teda aj nedostatky sťažovateľovho návrhu na začatie konania, ktoré bolo potrebné zákonom stanoveným postupom odstrániť.

Na druhej strane ústavný súd po oboznámení sa s obsahom spisu okresného súdu sp. zn. 8 C 97/03 konštatuje, že označené skutočnosti týkajúce sa správania sťažovateľa a jeho právneho zástupcu mohli ovplyvniť celkovú dĺžku posudzovaného konania iba v obmedzenom rozsahu.

3.4. Ústavný súd preto skúmal existenciu namietaných zbytočných prietahov v označenom konaní aj použitím ďalšieho kritéria, ktorým bol postup okresného súdu konajúceho v predmetnej veci.

Podľa § 100 ods. 1 OSP len čo konanie začalo, musí v ňom súd postupovať i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Postup okresného súdu v posudzovanom konaní nesmeroval efektívne a účinne k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania už v jeho úvodných fázach (po podaní žaloby 12. júna 2003).

Po pripojení spisu v súvisiacej právnej veci sťažovateľa a žalovaného (7. júla 2003) bol okresný súd v konaní nečinný až do 3. februára 2004, keď vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku (takmer sedem mesiacov). Pokus o doručenie výzvy (ktorá sa vrátila späť ako nedoručená 10. februára 2004) opakoval okresný súd 14. mája 2004 (po troch mesiacoch). Na odstránenie nedostatkov žaloby vyzval okresný súd sťažovateľa až uznesením z 22. júna 2004 (rok po podaní žaloby).

Podľa názoru ústavného súdu bolo možné uvedené procesné úkony týkajúce sa odstraňovania nedostatkov v podmienkach konania a prípravy prejednávania veci realizovať vzhľadom na ich charakter a obtiažnosť v podstatne kratšom časovom období, pričom niektoré z nich bolo možné realizovať aj paralelne (napr. výzva na zaplatenie súdneho poplatku a výzva na doplnenie návrhu na začatie konania). Za primeranú v tomto zmysle považoval ústavný súd dobu maximálne štyroch mesiacov. Zostávajúcu časť označeného obdobia od podania žaloby po výzvu okresného súdu sťažovateľovi na odstránenie nedostatkov žaloby (približne osem mesiacov) posúdil ústavný súd ako obdobie, v ktorom dochádzalo k zbytočným priet'ahom v konaní zavinením okresného súdu.

Okresný súd bol v posudzovanom konaní následne nečinný v období od 8. októbra 2004, keď mu bola doručená odpoveď právneho zástupcu sťažovateľa na výzvu ohľadne predloženia dokladu o právnej subjektivite žalovaného, do 7. novembra 2004, keď zákonná sudkyňa posúdila predmet konania v sťažovateľovej veci, ktorej sa týkal pripojený spis okresného súdu sp. zn. 18 C 100/02 a pokynom z 9. novembra 2005 nariadila realizáciu ďalších procesných úkonov vo veci (približne trinásť mesiacov).

Vzhľadom na označené obdobia neefektívnej činnosti a nečinnosti okresného súdu v uvedenej veci (spolu dvadsaťjeden mesiacov) dospel ústavný súd k záveru, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (čl. 48 ods. 2 ústavy) a jeho právo na prejednanie veci v primeranej dobe (čl. 6 ods. 1 dohovoru) boli porušené (bod 1 výroku nálezu).

3.5. Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v ďalšom priebehu posudzovaného konania bez prietáhov.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy „... Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.“

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj porušenie jeho práva na prejednanie veci v primeranej dobe podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zo strany okresného súdu, podľa čl. 127 ods. 2 ústavy tomuto súdu prikázal, aby v ďalšom priebehu posudzovaného konania konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku nálezu).

3.6. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal aj o priznanie finančného zadosťučinenia z dôvodu, že v dôsledku zbytočných prietáhov v posudzovanom konaní „...*sa nemohol účinne domôcť svojho práva na vyplatenie zmluvne dohodnutej odmeny a tým pádom uspokojovať svoje hmotné a kultúrne potreby...*“.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Pretože porušenie práv sťažovateľa, ktoré ústavný súd zistil, nemožno napraviť obnovením stavu pred ich porušením a výrok ústavného súdu, deklarujúci toto porušenie nemožno, vzhľadom na okolnosti prípadu, považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal ústavný súd sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sumu 20 000 Sk (bod 3 výroku nálezu). Priznaná suma finančného zadosťučinenia zohľadňuje podľa názoru ústavného súdu nemajetkovú ujmu sťažovateľa v označenom konaní, v ktorom sa domáha vyplatenia časti odmeny na základe tzv. „Hráčskej zmluvy“ z 27. októbra 1997. Pri posúdení miery tejto nemajetkovej ujmy prihliadal ústavný súd na závažnosť predmetu konania pre sťažovateľa (vzhľadom na výšku uplatnenej pohľadávky), na celkovú dobu predmetného konania (tri roky), na dĺžku zistených období poznačených zbytočnými priet'ahmi, za ktoré nesie zodpovednosť okresný súd (dvadsaťjeden mesiacov), ako aj na skutočnosť, že sťažovateľ sčasti zavinil predĺženie celkovej doby prerokovania predmetnej veci (neoznámením zmeny svojho pobytu, nezaplatením súdneho poplatku pri podaní žaloby a nedostatkami návrhu na začatie konania, ktoré bolo potrebné odstrániť). Vo zvyšnej časti ústavný súd návrhu na priznanie finančného zadosťučinenia nevyhovel (bod 5 výroku nálezu).

3.7. Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal priznať náhradu trov právneho zastúpenia pred ústavným súdom v uvedenom konaní vo výške 5 302 Sk.

Ústavný súd pri rozhodovaní o požadovanej náhrade trov vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Pri stanovení priznanej finančnej náhrady trov právneho zastúpenia sťažovateľa vychádzal ústavný súd z ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 13 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. a), c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 1 a 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb

v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) s tým, že predmet konania pred ústavným súdom o sťažnosti v zmysle čl. 127 ústavy je v zásade nevyjadriteľný v peniazoch a je nezameniteľný s primeraným finančným zadost'učinením, alebo s hodnotou predmetu sporu, o ktorom sa koná pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 129/03, III. ÚS 11/05).

Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v roku 2005 v konaní pred ústavným súdom predstavuje 2 501 Sk a hodnota režijného paušálu 150 Sk.

V súlade s uvedenými ustanoveniami vyhlášky č. 655/2004 Z. z. mohol sťažovateľ požadovať náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2005 (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, písomné podanie vo veci – sťažnosť), teda 2x 2 501 Sk + 2x 150 Sk.

Ústavný súd dospel k záveru, že uplatnená náhrada trov konania právneho zastúpenia neodporuje platným právnym predpisom, preto v súlade s ustanovením § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde priznal náhradu trov právneho zastúpenia v celej výške uplatnenej právnym zástupcom sťažovateľa (bod 4 výroku nálezu).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2006